

[Ingerlise Koefoed]

amatørteatret, ligesom der bliver mulighed for forsøg med en teaterteknikeruddannelse og en dramatikeruddannelse, som skal ligge uden for Statens Teaterskole.

Men det skal altså også siges, at der er nogle meget betænkelige ting i dette forslag. Egnsteatrene, som jo stort set har stået for fornyelsen i teatret, og som trækker et meget stort publikum, får sig et ordentligt hak. At fjerne egnsteatrene i landsdelssceneområderne betyder efter SF's mening, at man fjerner en stor variation og en stærk udfordring i teaterlivet derfra. Dertil kommer, som fru Hanne Andersen også gjorde opmærksom på, at man dermed straffer de kommuner, som har ønsket at gøre noget ud af deres teater, og selvfølgelig også alle de mange mennesker, der har foretrukket eller suppleret andre teaterforestillinger med egnsteaterforestillingerne.

Der er ikke nogen tvivl om, at mange af de 20 egnsteatre i landsdelssceneamterne vil gå ned, og det forekommer f.eks. meget mærkeligt, at et egnsteater som Vendsyssel Egnsteater, der ligger i et landsdelssceneområde, skal gå ned, fordi der er en landsdelsscene placeret i Ålborg; det må være svært for dem i Vendsyssel at se logikken i det.

Man kan også nævne andre af de teatre, som bliver ramt af dette her – teatre, som vi vel alle sammen kender eller i hvert fald har hørt om. Det gælder Jomfru Ane Teatret, Svalegangen og Gjellerupscenen, som har lavet en mængde meget gode og meget spændende sociale og kulturelle forestillinger. Det gælder Banden, Husets Teater, Københavneren og mange flere, som jeg ikke vil stå og remse op alle sammen. De ved udmærket godt selv derude, hvem det er, der bliver ramt.

Vi vil selvfølgelig meget gerne prøve, om vi kan finde et flertal uden om regeringen for at skaffe nogle penge til at bevare egnsteatrene, men det kan godt være, det ikke kan lykkes, og så må vi jo ligesom alle andre overveje nogle andre prioriteringer på området.

Vi kunne måske tænke os, at man tog nogle penge fra det mere etablerede teater, eller at man så på Det Rejsende Landsteaters enkeltforestillinger, altså om man ved at nedprioritere ideen om enkeltforestillinger ved Det Rejsende Landsteater kunne skaffe nogle penge til at bevare egnsteatrene også i landsdelssceneområderne.

Vi kan også blive tvunget til – vi gør det nødig, men vi kan blive tvunget til det – at se på Det Kongelige Teaters bevillinger. Vi ved godt, at Det Kongelige Teater ikke har nogen penge at give fra sig, men vi ved på den anden side også, at det er vigtigt at give vækstlagene i dansk teaterliv en høj prioritet. Egnsteatrene er for os et vigtigt vækstlag, så vi vil se os omkring, bære os ad ligesom alle andre, når de skal holde sig inden for rammerne, og sige: Hvordan prioriterer vi så, hvis det er os, der skal prioritere?

Dertil kommer børneteatrene, som fru Hanne Andersen også har nævnt. Spørgsmålet er egentlig, hvor meget de bliver opprioriteret, for det er jo sådan, at egnsteatrene er forpligtet over for opsøgende teatervirksomhed og over for børneteaterforestillinger, og mange af dem er faktisk rene børneteatre. De forsvinder med egnsteatrene, og spørgsmålet er så, hvor meget teaterforeningerne rundt omkring vil gøre ud af at tegne sig for det børneteater og det opsøgende teater, som nu bliver tilknyttet Det Rejsende Landsteater. Vi mener i hvert fald, at vi må diskutere det i udvalget og komme med tanker og ideer om, hvordan man ude i landet gennem særlige børneteaterudvalg, eller hvordan de nu vil lave det, sikrer, at det børneteater, der kommer ud med Det Rejsende Landsteater, også kan blive benyttet.

Vi er også meget betænkelige ved, at man vil skære i abonnementsordningerne. Det er rigtigt, at det er de veluddannede, der bruger teatret mest, men jeg tror ikke, det er rigtigt, at det er de mest velhavende, og om hvem man siger, at de vel kan betale, hvad det koster at gå i teatret. Veluddannede mennesker er tit familier med små børn, og for dem betyder det faktisk noget, om det er lidt dyrere at gå i teatret.

Jeg synes også, det er en lidt omvendt argumentation, man hører rundt omkring, at når det nu er de veluddannede og de velhavende, der bruger teatrene mest, hvorfor skal man så gøre noget for, at de andre kan komme? Altså hvorfor skal man forbeholde det for dem, for det gør man jo med dette her? Jeg synes faktisk, man bør fortsætte bestræbelserne på at få andre end de i forvejen kaldede til at gå i teatret, for der er faktisk meget at hente dér.

Ideen om at knytte et danseteater til Det Rejsende Landsteater synes jeg er god, men jeg vil henkaste til overvejelse, om man ikke i stedet for at knytte ét danseteater til Det Rejsende